

פרשת שופטים

רעיא מהימנא

(א) שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך אשר יי אלהיך נותן לך וגו'. בפקודא דא, מני שופטים ושוטרים. ועוד ג כי אלהים שופט, כי: ■ מ', ג מניה ירד דחושבניה כ', ג בתר הכא, ד אלהים שופט, זה ישפיל ■ היה, וזה ירים דא, ו יו.

(ב) פקודא בתר דא, לדון בטייף. לדון בחנק. לדון בדין סקילה. לדון בדין שריפה. לדון בטייף למאן. לסמאל. ההיד, ט כי רותה בשמים חרבי הנה על אדום תרד.

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

(א) תקוני זוהר בהשמטות ת"ה קמג. (ב) (תהלים עה) משפטים קמא צ"ע. ג (ישעיה לז) שפוט קו צ"ע. א י. ב ליג מניה. ג כתר. ד מוסף כי אלקים. ח היא ח"א. ו ר. ה.

זה ישפיל וזה ירום

הטולם

מאמר

עשרים. ועם הכ' עצמה של המלה כי, זרי הוא בגי' מ'. ומ' יורה על קו ימין שהוא חסד. בתר הכא, לאחר מכאן שהקו ימין, המרומז בהמלה כי, שפט, אלקים שופט, שהוא הקו שמאל, שהקו ימין שה"ס כי, שופט העולם בחסד, והקו שמאל שה"ס אלקים שופט העולם בדין. ואחריהם בא קו האמצעי שנקרא זה, ח"ש. זה ישפיל ח"ה, שקו אמצעי הנקרא זה, משפיל את ה"ח שה"ס השמאל, והמלכות, שמשפיל שלא יאיר השמאל בה אלא ממטה למעלה, דהיינו רק בריק. וזח ירום ו"ו, שמרים את קו ימין המאיר בז"א בחסדים, שהוא יאיר ממעלה למטה באורות דג"ר. (כמ"ש לעיל ב"א דף ט' ד"ה מחלוקת).

(ב) פקודא בתר דא וכו': המצוה שלאחר זו, הוא לדון בחרב, לדון בחנק, לדון בדין סקילה, לדון בדין שריפה. לדון בחרב, למי. ומשיב, לסמאל. ז"ש, כי רותה בשמים חרבי הנה על אדום תרד. דהיינו על סמאל, שהוא שרו של אדום.

מאמר זה ישפיל וזה ירום (א) שופטים ושוטרים תתן וגו': במצוה זו צוה על שופטים ושוטרים. ועוד. כי אלקים שופט כי, מ', מניה ירד דחושבניה כ' לאחר מכאן, אלקים שופט, זה ישפיל ח"ת דהויה זה ירום ו"ו דהויה.

פירוש. סוד המשפט הוא בג' קוין, בסוד במותב בי תלתא כחזא הוינא. הרומזים על ג' קוין המשמשים כאחד. אשר קו הימין נוטה לחסד, ושופט העולם בחסד. וקו שמאל נוטה לדינים ושופט העולם בדין וקו האמצעי מכריע ביניהם, ומקיים הארת שניהם, אלא שמשפיל את הארת השמאל שלא יאיר אלא ממטה למעלה (כנ"ל ב"א דף ט' ד"ה מחלוקת) ואז אין בו דינים, ומרים הארת הימין שיאיר ממעלה למטה, שה"ס אור ג"ר. כמ"ש שם.

זה אמרו, ועוד. דהיינו בדרך סוד, כי אלקים שופט, כי, מ', שהמלה כי בגי' מ', כי מניה ירד דחושבניה כ', כי ה' של המלה כי, במילואה, דהיינו יוד, הוא בגי'

(דס"ו דף רע"ד ע"ב)

(ג) חרב דקב"ה, י רישא דחרבא. ו גופא דחרבא. היא היא תרין פיפיות דילה. צדק צדק תרדוף, ז חתכין תרין דינין, ח דינא מפי ב"ד דלעילא, ודינא מפי ב"ד דלתתא. ומהכא אשתמודע, אין אדם נוקף אצבעו מלמטה עד שנתן לו רשות מלמעלה.

(ד) גרתקא דחרבא אדני. תמן אשתכח דינא. בק"ש יודו. חרבא דקב"ה, עלה אתמר (ו) רוממות אל בגרונום וחרב פיפיות בידם. בצדיק חי עלמין, כליל ח"י ברכאן, דביה אדני שפתי תפתח, ופי ביה עאל חרבא בגרתיקה, (ה) וחמת המלך שככה, ומתחברין תרין שמהן יאהדונה.

מסורת החרב

חלופי גרסאות

א (נהלים קמט) ב"א רלט צ"ג. ח (אסתר ז) גשא
צ צ"צ.

ז חתכין. ח ל"ג דינא.

מאמר

הסולם

ד מיתות לסמאל

הפה שבבינה ישפיע לפה של המלכות באופן אשר ה' שהיא ראש הכל משפיעה אל ח' ראשונה, ומהן מקבלת ה' שהיא גוף ועיקר החרב, משפיעה לח' אחרונה, ואז נשלמת המציאות של החרב. ח"ש, צדק צדק תרדוף שב' פיות החרב נקראים צדק צדק, וב' פיות החרב האלו, חתכין תרין דינין, בכת אחת, דינא מפי ב"ד דלעילא, דהיינו בינה, ודינא מפי ב"ד דלתתא, דהיינו מלכות. וז"ש ומחכא אשתמודע אין אדם נוקף אצבעו מלמטה, דהיינו על פי דין של ב"ד של מטה, עד שנתן לו רשות מלמעלה, דהיינו ע"י ב"ד של מעלה, שהוא בינה. כי כל המוחין שבמלכות, מקובלים מן הבינה, ואין למלכות מבחינת עצמה כלום.

(ג) חרב דקב"ח י' וכו': החרב של הקב"ה י' של הויה, היא ראש החרב. הו' של הויה היא גוף החרב, ח' של הויה, הן ב' פיות של החרב, שהם טוד צדק צדק תרדוף, שחותכים שני דינים, דין מפי בית דין שלמעלה, ודין מפי בית דין שלמטה, ומכאן גודע, שאין אדם נוקף אצבעו מלמטה עד שניתן לו רשות מלמעלה.

פירוש. המוחין דז"א המתגלים ביחוד קריאת שמע, מכונים חרב שעל ידיה נשמדת הסטרא אחרא. כלהלן. ועיקר גילוי המוחין נהם, הוא ע"י התחברות המלכות בבינה, שאז מקבלת המלכות כלים דבינה בסוד אמא אחיפת לברתא מאנהא (כנ"ל בהקדמת ספר הזהר אות י"ז) ולולא זה לא היו ז"א ומלכות ראויים למוחין כלל (כנ"ל ב"א דף ז' ד"ה וכבר). וע"כ יש לבינה ומלכות אותה צורת אות. דהיינו ח' כי הן אותם המוחין, ולפיכך הן בצורה אחת כפי החרב, אלא שנבחנות לב' פיות, כמו בשם שהן ב' ההין.

(ד) גרתקא דחרבא אדני וכו': הנרתק של החרב, דהיינו הכלי שטומנים בו החרב, הוא השם אדני. שם, באדני, נמצאות אותיות דין. כי באדני יש אותיות א' דין. בקריאת שמע, ה"ס הויה, שהוא חרבו של הקב"ה, כנ"ל בדבור הסמוך. עליה נאמר רוממות אל בגרונום וחרב פיפיות בידם, כמ"ש לעיל. בצדיק ח"י העולמים כלולות שמונה עשרה ברכות, כלומר שע"י הצדיק, שהוא יסוד דז"א נעשה זוג ז"א ומלכות דגדלות, שה"ס שמונה עשרה ברכות, שבתפלת העמידה. דביה אדני שפתי תפתח, ופי, שהיסוד פותח את המלכות שנקראת אדני. וכו' ביסוד, נכנסת החרב בגרתיקה, שה"ס זוג הויה, באדני, שנעשה ע"י היסוד וחמת המלך שככה, כי כבר נתבערו הקליפות ביחוד דקריאת שמע, ונתהו בחפצו

ח"ש, י' רישא דחרבא, שה"ס החכמה היא י' דהויה שהיא ראש הכל, המשפיע המוחין אל ח' עליונה, שהיא בינה. אמנם כשהמוחין בי"ה, אינם יכולים להשמיד הס"א, כי הס"א אינו נאחו בהם, אלא בו"ה, וע"כ רק ו"ה יכולים להשמיד הס"א. וז"ש ו' גופא דחרבא, כי ד"א שה"ס ו' דהויה הוא עיקר החרב המשמיד הס"א. ח' ה' תרין פיפיות דילה, שע"י השואת הצורה שלהן באים המוחין לכלל גילוי כנ"ל, ולפיכך אינו מספיק פה אחד, אלא צריכים דוקא לב' פיות, שסוד (דש"י דף רע"ד ע"ב)

ה) לדון בחנק. זרקא, תמן קו, י כריכא ביה, וקו, ר דאתפשטא מניה. ביה תפיס לסמאל, ו וישאוהו במוט בשנים. מאי . מוט דההוא רשע. אדם דאיהו ירד היא ואי היא, מיה, ודי אתון ידוד, הרי תשעה וארבעים, כחושבן תשעה וארבעים אתון, דאינון בשית תיבין דיתודא עלאה, ובשית תיבין דיתודא תתאה, דאינון ר ו, והאי וישאוהו במוט . בשנים, בפרודא מנייהו, בלא אי באמצע ר, דלית יחודא לסטרא אחרא, אלא וישאוהו במוט בשנים, סמאל ובת זוגיה, עולם הנפרדים.

ו) בחבל דיחנק בה, אחידן היא היא, בה אצבעאן כ דיד ימינא, ובה דיד שמאלא. ר חבל. י חניקא דלהון. שמא דידוד, מיתה לסמאל ונחש, וחיים לישראל. ובגיד ו ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי אני אמית לאלהים אחרים בשמי, ולכל דלא הימנו בי. ואחיה לאינון . דהימנין ונטרין פקודין דילי.

ז) לדון בסקילה לסמאל, באבן דאיהו ירד, נ זריק לה לגביה, בחמש אצבעאן דאינון ה, ובקנה דדרועא דאיהו ר, ובכתף דתמן ה. וזריק . לה לגביה מחשבה, דאיהו שמא מפרש ירד היא ואי היא.

ח) לדון בשרפה לסמאל. עצים לאדלקא בהון נורא. זכאה איהו גופא

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

ס טעמא ; מ"ט. י ל"ג בשנים. כ דמינא וליג דיד. ל דשמאלא וליג דיד. ס מוסף דהימנין בי. נ ל"ב וזריק לה ; יורק לה ; מוסף וזריק לה צדיק. ס ל"ג לה.

ו) (במדבר יג) משפטים קכא אות שפד פנחס אות תמו צ"ג ז) (דברים לב) ב"א קנ צ"ד.

ד מיתות לסמאל

הסולם

מאמר

הו' היא חבל. הו' החניקה שלהם של סמאל ונחש. השם הויה, הוא מיתה לסמאל ונחש, וחיים לישראל. ומשום זה כתוב, ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלקים עמדי אני אמית לאלהים אחרים בשמי, ולכל שאינם מאמינים בי. ואחיה לאלו המאמינים בי ושומרים מצוותי.

ז) לדון בסקילה לסמאל וכו' : לדון בסקילה לסמאל, הוא באבן שהיא י, וזורק אותה אליו בחמש אצבעות שהן ח, ובקנה הזרוע, שהוא ו, ובכתף, ששם ה, והמחשבה זורקת את האבן אליו, שהיא שם המפורש, יוד הא ואו הא.

ח) לדון בשרפה לסמאל וכו' : לדון בשרפה לסמאל, על ידי עצים להדליק בהם אש. אשרי הוא הגוף שהוא עץ, והאברים שלו הם עצים, שישרוף בהם אש, שהוא נר מצוה, בכל אבר, לשרוף את סמאל על ידי השכינה העליונה, שהיא בינת, בעץ שהוא תפארת

העמידה אין עוד אחיזה להן ונשקט חכעס, ומתחברים ב' השמות יאהדונוח"י, שהוא שילוב ב' שמות, הויה אדני.

ה) לדון בחנק זרקא וכו' : המצוה לדון בחנק, בהטעם זרקא, יש שם קו, וי' כרוכה עליו, וקו, הוא ו' שנתפשטה מן הו'. בו ב', תופש את סמאל. בסו"ה, וישאוהו במוט בשנים. מהו מוט של אותו רשע סמאל. ומשיב, אדם שהוא יוד הא ואו הא שבג"י מ"ה, ועם ד' אותיות הויה, הרי מ"ט. כחשבון מ"ט אותיות שהן בו' מלים של יחוד העליון, שהוא שמע ישראל, ובו' מלים של יחוד התחתון, שהוא בשכמל"ו. שהן ו' ו'. וזה הוא וישאוהו במוט בשנים, בפרוד מהו, בלא א' שבאמצע ו", כי אין יחוד לסטרא אחרא, אלא וישאוהו במוט בשנים, סמאל ובת זוגו עולם הנפרדים.

ו) בחבל דיחנק בה וכו' : בחבל שיחנק בו את סמאל, אחוות הא הא, דהיינו בח' אצבעות דיד ימין, ובח' אצבעות דיד שמאל. (דפריי דף רע"ד ע"ב)

דאיהו עץ, ואברים דיליה עצים, לאוקדא בהון אשא, דאיהו גר מצוה, בכל
 אבר, לאוקדא לסמאל, בשכינתא עלאה, בעץ דאיהו תפארת, ובכל עצים
 דאחידן ביה, דבזמנא דאש של גבוה ו נחית. הוה, על גבי עצים דקרנא,
 והזר הקרב יומת, דאתוקד ביה, הה"ד ט והאש על המזבח תוקד בו. זכאה
 איהו מאן דאחיד באילנא דחיי, בגופיה, באברים דיליה, גר כל ענפא וענפא
 גר מצוה ברמ"ח פקודין דיליה.

ט) כד אחידן ביה תרוויהו, יתקיים י וירא והנה הסנה בוער באש
 והסנה איננו אוכל. וסמאל ונחש וכל ממגן דיליה, דאינון קוצין, א אתוקדו.
 וענפין דסנה, ואיבא דיליה, ועלין דיליה, לא אתוקדו. דא אחזי ליה קב"ה.
 י) אמר בוצינא קדישא, ודאי ישראל אינון עצים יבשים באורייתא,

מסורת הזר

חלופי גרסאות

סס (במדבר א) ב"א רעד צ"א. ט) ויקרא ר. י) שפחה פ אתר. פ הוה נחית. צ ל"ג איהו. ט ל"ג אתוקד
 ג וירא קט צ"ד. עד אתוקדו.

מאמר

הסולם

ד מיתות לסמאל

לקבלת אור, ובאפן זה, לא היה קיום לזרין
 ולכל העולמות הנמשכים מהם ע"כ בכדי
 שהעולם יוכל להתקיים, העלה המאציל את
 המלכות לבינה. ונעשית אחת עם הבינה, ואז
 נעשו זרין ראויים לפחזין, (כח"ש לעיל ב"א
 דף ד' ד"ה וכבר פ"ש). וכל זה, אם התחוננים
 הולכים בדרך הישר, אבל אם התחוננים
 וחטאים, יש רשות לסטרא אחרא להתדבק
 בזרין ולגלות בחינת המלכות דצמצום א' שיש
 בכלים דזרין, ואז מסתלקים כל האורות, וכל
 זמן שהס"א דבוקה במלכות זו ויונקת ממקום
 החסרון הזה שבוז"ה, אז אין תקוה שזרין יוכלו
 לקבל מוחין להשפיע אל העולמות, ולפיכך
 אין שום עצה אלא להמית את הסטרא אחרא
 זו שנתדבקה בזרין. ואז אפשר לזרין להשפיע
 שוב חיים אל העולמות, ושני אלה באים כאחד
 כי עם תקון זרין שימשיכו החיים, מתים הס"א
 (כח"ש באות ו') שמא דהויה, מיתח לפמאל.
 שבהתקן שם הויה, דהיינו המוחין דזרין, מתים
 הס"א שהיו אחוזים במקום החסרון שלהם.
 אמנם להמית הס"א ולהמשיך החיים אל
 זרין העולמות, אי אפשר עד שימיתו אותו,
 בד' מיתות, סקילה, שרפה, הרג, הונק, כי
 אינו מתבטל לגמרי עד שיעברו עליו ד'
 מיתות אלו. והענין הוא, כי כדי להחזיר
 המוחין לקדמותם בשלמות, צריכים ד' מיני
 תקונים. תקון הא' הוא להפרידו מדבקות
 המלכות דצמצום א', כי כל זמן שהס"א דבוק
 שם אין לחשוב אפילו מבחינת תקון. זה
 עושים בסוד מוקש שמשמים לו (כנ"ל וארא
 אות ק"ט) כי מ' לים את המלכות לבינה
 ומקבלת

התפארת, ובכל עצים, דהיינו הספירות, האחזים
 בת"ת. כי בעת שאש של גבוה יורדת על
 העצים של הקרבן, הזר הקרב יומת, כי נשרף
 בה, באש, ד"ש והאש על המזבח תוקד בו.
 אשרי הוא מי שאחזו בעץ החיים, שהוא ז"א,
 בגופו, ובאברים שלו, שהוא גר, כל ענף וענף
 הוא גר מצוה ברמ"ח מצות שלו, שהם כנגד
 רמ"ח אברים, דהיינו גר מצוה על כל אבר.
 ט) כד אחידן ביה וכי: כששניהם
 דהיינו עץ החיים וגר מצוה, שהם ז"א ומלכות,
 אחוזים בו, באותו האדם, יתקיים, וירא והנה
 הסנה בוער באש והסנה איננו אוכל דהיינו
 האדם, וסמאל ונחש וכל הממונים שלו
 האחוזים בגוף האדם, שהם קוצים, יהיו
 נשרפים, והענפים של הסנה, והפירות שלו,
 והעלים שלו, אינם נשרפים. זה הראה הקב"ה
 למשה.
 י) אמר בוצינא קדישא וכי: אמר
 המאור הקדוש שהוא ר"ש, לרעיא מהימנא,
 ודאי ישראל הם עצים יבשים בתורה כי משום
 שאחוזים באש של הדיוט אינם ראויים שיעשה
 להם נס, ומיד שאתה יורד עליהם בתורה,
 בשבילך יורד עליהם עץ החיים, שהוא ז"א,
 ומצוה, שהיא מלכות, שהיא גר ה', ואחזת
 בהם והם יחיו, ואומות העולם עכ"ם, יהיו
 נשרפים בנר ההוא, וזה שאמר הנביא, אל
 תירא עבדי יעקב אל תחת ישראל כי אתך
 אני וגר.
 ביאור המאמר. כבר ידעת שזרין מצד
 אצילותם אינם ראויים למוחין, משום שמלכות
 דצמצום א' רובצת עליהם שאינה ראויה
 (דפרי דף רע"ד ע"ב)

בגין דאחידו באש דהדיוט, לאו אינון כדקא חזי, למעבד בהון ניסא, מיד

ד מיתות לסמאל

הסולם

מאמר

הוא בו"א, וכשמתיחדים שניהם נעשו ד"א ומלכות לאחד, וכן הארת החכמה הארת החסדים נעשו לאחד, ואז נחנקת הס"א לגמרי, שלא נשאר לה מקום ריקן וחסרון בקדושה להאחו בו. ותקון זה נקרא מיתת חניקה, כי הס"א נחנקת מחוסר נשימה מן הקדושה, ועוברת מן העולם, אלא אם התחתונים יאזרו לסורם יחיו שוב את הס"א ע"י עונותיהם. והנה נתבארו סוד ד' מיתות, סקילה שריפה הרג וחנק, שאין הס"א עובר מן העולם, טרם שיעברו עליו ד' מיתות אלו.

ו"ש (באות ז') לדון כסקילה לסמאל באבן דאיהי ו', שהסקילה הי"ס ו' דהוייה, והאבן היא מלכות שנקראת אבן, וע"י שזורקים את האבן, עד מקום הי' דהוייה, הי' דהוייה סוקלת את הס"א, והוא נפרד מן הקדושה כנ"ל. וגם המלכות שעלתה לבינה בסוד הי', נקראת ג"כ, ו' שנכנסה באור הבינה ונעשה האור לאויר (כנ"ל ב"א דף מ"ד ד"ה בקט). וסוד הי' דהוייה היא א"א ואו"א, כי המלכות עולה עד הבינה שבראש דא"א, ובינה ותו"מ דראש א"א יוצאים מחמת זה מראש דא"א לבחינת חג"ת דא"א, שנקראים ידים, ואח"כ שמורידים המלכות מן הבינה, ובינה ותו"מ דראש א"א הוזרים לראש, מעלים גם כן, התחתון שלהם, שהוא החג"ת דא"א אל מדרגת ראש דא"א, ונעשו חב"ד דא"א, שז"ס שאו ידיכם קדש, כי בזה נושאים הידים מבחינת גוף לבחינת ראש, ולולא עלית המלכות לראש א"א, לא היו חג"ת דא"א ראויים לאור להיותם בחינת ז"א דא"א, שהוא התכללות מוזא דאצילות, ולפיכך נבחן שידיים אלו וזרוקת האבן לראש הס"א, וסוקלות אותו, כי ע"י המוחין שמקבלים נסקל הס"א (כנ"ל באות ו') שמא דהוייה מיתה לסמאל ונחש וחיים לישראל.

ו"ש (באות ז') זריק לה לנביה בחמש אצבעין דאינון ה', ובקנה דדרועא דאיהו ו', ובכתף דתמן ח'. כי כשעולות הידים לראש א"א, נעשה בכל יד ע"ס, חב"ד חג"ת נהי"מ שהאצבעות, נעשו חב"ד, והי"ס הי' דהוייה, וקנה הזרוע, נעשה חג"ת, שהי"ס ו' דהוייה, והקבורת המחוברת לכתף, נעשית נהי"מ שבהם המלכות, שהי"ס ח' אחרונה דהוייה וכל ע"ס אלו יצאו בסבת עלית המלכות לבינה דא"א וירידתה, ע"כ נבחן שהם זורקים האבן על ראש הס"א וסוקלים אותו, וי"ש, שח' ו' ח' שביד, הם הזורקים את האבן, ונודע, שידים

זמקבלת הבינה דינים דמלכות ואז נמשך גם הס"א לינק מן החסרון שבבינה, ועותב את החסרון שבמלכות והוא נפרד ממנה, כי כל חקות הס"א הוא להאחו במדרגות עליונות, וכיון שהס"א נוגדבקה בחסרון הבינה, אז מורידים המלכות מן הבינה, והבינה חוזרת לשלמותה, והס"א נפרדת גם מאחיות הבינה, ותקון זה נקרא זרקה, כי זורקים המלכות למעלה שתתדבק בבינה, וכן נבחן למיתת סקילה, כי המלכות מכונה אבן, וזריקתה למעלה להדבק בבינה, נופל כוחה על ראש הס"א, כי ע"י זה הוא נפרד מן המלכות דצמצום א', שלולא זה אין מציאות לשום תקון.

תקון חב' הוא, כי אחר ירידת המלכות מן הבינה, יוצא בה קו השמאל, ושוב נאחו הס"א בהארה זו דשמאל למשוך אותה ממעלה למטה שבוה שוב סותם את האורות, והשמאל אינו יכול להדבק עם הימין, ונעשית מחלוקת ביניהם (כנ"ל אד"ר אות רי"ז) ובוה הוא מחטיא את התחתונים, בסו"ה יעלו שמים ירדו תהומות, כמ"ש שם, וכדי לגרשו משם יורד מקו שמאל דבינה אש שורפת, שלא יוכל הס"א לקרב לינק משם, בסוד והזר הקרב יומת, ותקון זה נקרא מיתת שריפה לס"א, אמנם עוד אינו מספיק, שהשמאל יתיחד עם הימין, ויפתחו האורות, אלא שמספיק להפריד הס"א שלא יוכל לינק משמאל, מחמת שהוא אש שורפת.

תיקון ג', וכדי לפתוח האורות, צריכים לתקון דקו אמצעי, שהוא ימעט את הג"ר דשמאל, שאז נכנע השמאל ומתיחד עם הימין, וכיון שקו אמצעי ממעט את ג"ר דשמאל נהרגת הס"א, שכל חיותה היא מדביקות בשמאל, שז"ס רותח בשמים חרבי, כי המסך דחירק, שהי"ס החרב הממעטת ג"ר דשמאל, הנה עיקר פעולתה היא בשמים, שהי"ס קו אמצעי, למעלה, אבל לבסוף על אדום תרד, שבחרב הזו נהרגת הס"א כי נחרבה יניקתה, ותקון זה נקרא מיתת הרג, שהס"א נהרגת בחרב, שהוא ע"י קו האמצעי, אמנם עוד לא נשלם בזה ביטול הס"א לגמרי, כי אין הס"א מתבטלת לגמרי אלא בהארת חכמה, וכיון שמדרך קו האמצעי, שהוא ז"א, להמשיך רק חסדים, ע"כ עוד נשאר איוה כח לס"א, כי יש לו עוד מקום חסרון להתאחו בו.

תקון ד', וכדי להחניק את הס"א לגמרי צריכים ליחוד ז"א ומלכות, כי מקום גילוי נחכמה הוא במלכות, ומקום גילוי החסדים (דט"י דף רע"ד ע"ב)

דאנת ו נחיתת עלייהו באורייתא, בגינך נחת עלייהו אילנא דחיי, ומצוה

חלופי גרסאות

ו נחתת.

הסולם

מאמר

די מיתות לסמאל

הגיר דשמאל בשמים, ושם השמאל מתגדל על ידי זה, כי נתחבר בחדשים דימין, ומאיר בהארה גדולה, אבל הראש דס"א, נכרת מחמת מיעוט הגיר הללו. וז"ש, הנה על אדום תרד. שהוא סמאל שרו של אדום. וז"ש, (באות ג') חרב דקב"ה, ו' רישא דחרבא, ו' גופא דחרבא, הא הא תרין פיפיות דילת, הי' היא שורש החרב, כי הי' היא שורש הכל, אבל גוף החרב הוא הו', שהיא ז"א, קו האמצעי, שהוא הפועל וממעט את גיר דשמאל כדי ליחדו עם הימין. אמנם הוא ממעט בכח המסך דחירק, בב' פעולות, מתחילה בכח המלכות, ואח"כ בכח המלכות הממותקת בבינה (כנ"ל לך דף י"ג ד"ה ונתבאר) וז"ס ב' פיות החרב, שבהם כורת וממעט את הגיר דשמאל, שהם ח' עלאה, דהיינו מלכות הממותקת בח' עלאה, וה' תתאה, דהיינו המלכות עצמה. וז"ש צדק צדק תרדוף, חתכין תרין דינין דהיינו ב' כחות המיעוט, דינא מפי ב"ד דלעילא, שה"ס בינה, ודינא מפי ב"ד דלתתא, שה"ס מלכות, ומהכא אשתמודע אין אדם נוקף וכו', כלומר, שהמלכות אינה ממעטת הגיר מכחה עצמה אלא מכח הבינה, כי אחר שנמתקה בבינה, אינה פועלת עוד כלום מכחה עצמה, כי בחינתה עצמה נגזות. וז"ש (באות ד') גריתקא דחרבא אדני תמן אשתכח דינא, שאע"פ שאמרנו ה' הי' ב' פיות שלה, אין הפירוש בזווג הויה אדני אלא בבחינת הויה, מטרם שנוזווג עם אדני, כי אז נמצאים הדינים בבחינת מלחמה עם הס"א והדינים שבב' ההין הם חותכים הראש דס"א כנ"ל. אבל בשם אדני תמן אשתכח דינא, דהיינו שהדין שבמלכות נתעלה ונמתק כל כך עד שנעשה שם קדוש אדני, כי השם אדני הוא אותיות א' דין. ולפיכך נבחן שהוא נרתק לחויה, כלומר שהזווג הויה אדני הוא אחר שכלו כל המלחמות, והחרב המרומות בהויה נכנסת לנדנה, כי אין עוד קליפות ללחום עמהם. וז"ש, בק"ש הויה חרבא דקב"ה, שהיחוד שבקריאת שמע הוא בבחינת חרבו של הקב"ה לכרות ראש הס"א, כי בק"ש אין עוד היחוד בשלמות בבחינת גיר, מחמת שיש עוד מלחמות עם הס"א לכרות ראשו בחרב, וכן לחנוק אותו עם יחוד התחתון שבבשכמליו, כלהלן, אבל ביחוד הויה אדני שבתפילה

שידים דא"א נעשו מוחין לז"א, וז"ש, וזריק לח לגביה מחשבה, דאיהו שמא מפרש, יוד הא ואו הא, כי הידים דא"א נעשו מחשבה, לז"א, שה"ס המוחין המרומזים בהויה במילוי אלפין, הנקרא שם המפורש. שהם הסוקלים את הס"א, בסוד, שמא דהויה מיתה לסמאל. כנ"ל. והנה נתבאר תקון הא' שהוא מיתת סקילה לס"א. שבאה מן הי' דהויה, מכח עלית המלכות לבינה של ו' הו', וירידתה משם. ועתה מבאר ענין מיתת השרפה הבאה מן ח' דהויה.

וז"ש (באות ח') לרון בשרפה לסמאל וכו' לאוקרא לסמאל בשכינתא עלאה בעין דאיהו תפארת וכו'. כי אחר שירדה המלכות מן הבינה דא"א, היא יורדת מבינה שבכל המדרגות, ואז יוצא בבינה, שה"ס ישוס"ת, קו שמאל שהוא לוהט עם רוב הדינים שבו, שהוא אש שורפת, כדי להפריד הס"א, שלא תמשיך החכמה ממנו ממעלה למטה. ועיקר פעולתו לשרוף את הס"א נעשה כשהקו האמצעי ממשיך הדינים ההם למקומו (כנ"ל פקודי אות שג"ו) וז"ש, לאוקרא לסמאל בשכינתא עלאה, שהיא בינה, שבקו שמאל שלה אש שורפת, בעין דאיהו תפארת וכו', שפעולת השריפה היא בעת שהאש נאחו בקו האמצעי שנקרא תפארת, ואז הוא שורף הס"א. וז"ש, דבזמנא דאש של גבוה, דהיינו האש דקו שמאל דבינה, נחית ע"ג עצים דקרבנא, ששם מקום גילוי של הדינים ההם, אז והור הקרב יומת, שהס"א הקרב לינק מקו שמאל תיכף ישרף ויומת. והנה נתבאר ענין תקון הב', שהוא מיתת שרפה הבאה מן ח' דהויה, דהיינו מקו שמאל דישוס"ת. ועתה מבאר ענין מיתת ההרג, הבאה מן ו' דהויה, שהיא קו האמצעי.

וז"ש (באות ב') לרון בסייף למאן לסמאל, הה"ד, כי רותה בשמים חרבי הנה על אדום תרד. שהוא בעת שקו האמצעי מיחד ימין ושמאל, שלא יוכל ליחדם זולת עיי שממעט הגיר דקו שמאל (כנ"ל לך דף י"ג ד"ה ונתבאר) שמיעוט הזה נעשה בשמים. אמנם הס"א נהרגת מחמתו מחמת שכל חיותו הוא מגיר דשמאל אלו, ונחשב כמו שנחתך ראשו דס"א, כי הגיר נקראות ראש. וזו"ה רותה בשמים חרבי, כי המסך דחירק מעביר

רשיי די רעיו דים

דאיהו גר יי ואחידת בהון ויהון חיינ. ואומין עכרם דעלמא, אתוקדן בההרא
גר, והאי איהו דאמר נביא, ואתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל
כי אתך אני וגר. »

מסורת הוהר

חלופי גו טאות

(י'מיה מו) ויחי רס צ"ב

ש בדפו"י כתבו ארבעים יכנו גר ר"ס ב.

מאמר

הסולם

ד' סיתות לפמאל

שבתפילה, כבר כלו כל המלחמות, והחרב, שה"ס הויה, שי' ראש החרב, וו' גוף החרב, וח' ח' ב' פיפות שלה, כנ"ל, אותה החרב נכנסת לנרתיקה שהוא השם אדני. שז"ס היחוד הויה אדני שכתפלת שמונה עשרה, שאין צריכים יותר לכלי מלחמה. וז"ש בצדיק ח"י עלמין, שהוא יסוד דו"א, כליל ח"י ברכאן, שהוא כוונג דתפלת שמונה עשרה ברכות, דביה, אדני שפתי תפתח. ופי, ביה עאל חרבא בנרתיקה, כי כמו שהחרב יש לה ב' פיפות מטעם הדין של בינה ומלכות, כן בדין המתוק של אדני יש כנגדם ב' פיפות דבינה ומלכות, להכניס בהם ב' פיפות החרב, שז"ס אדני שפתי תפתח, שהוא פה אחד ופי יגיד היא פה השני, ואז וחמת המלך שככה. כי כלו כל המלחמות. ומתהבריין תרין שמהן יאהדונחי. והנה נתבאר מיתת הרג, בחרב, ועתה מבאר מיתת חנק.

המרמו על המוחין דו"א, וד' אתוון הויה, פשוטה בלי מלוי, הרומזת על המלכות, שהם ביחד מ"ט, כחושבן מ"ט אתוון דאינון בשית תיבין דיהודא עלאה, שבק"ש, שהוא יחוד ו"א, ובשית תיבין דיהודא תתאה, שבבשכמל"ו, שהוא יחוד המלכות, דאינון ו' ו', הרומזות על חג"ת נה"י דו"א, ועל חג"ת נה"י דמלכות, והאי חווא וישאוהו במוט, שסמאל היה נאחו או במ"ט אותיות שביחוד ו"א ויחוד המלכות. בשנים, בפרודא מנייהו, בשנים, פירושו בב' ויין שבו"א ושבתמלכות, שהם היו אז בפרוד מן המוחין האלו, מחמת אחיות סמאל. וז"ש, בלא א' באמצע ו"ו, כי הא' שבאמצע ואז יורה על המוחין ועל היחוד של ו' מלים דק"ש, עם ו' מלים דבשכמל"ו, וכיון שסמאל נאחו במוט, שהם המוחין דו"א ומלכות, ע"כ היו אלו ב' ויין בפרוד, כי סמאל וכת זוגיה עולם הנפרדים, כי הם, בכל מקום אחיותם, עושים פירוד בין ד"א ומלכות, ועל זה רומז בשנים, שז"א ומלכות היו שנים בלי יחוד, מחמת אחיות ס"א. אבל ואז עם א', יורה על המוחין דו"א שמקבל מבינה, אשר אז הוא מיחד ימין ושמאל, ועושה יחוד עליון בק"ש ויחוד תחתון בבשכמל"ו, כמ"ש לעיל (ואתחנן אות ס"ו) ואז הוא, היא חבל לחנוק בו את סמאל. וז"ש (באות ו') בחבל דיהנק בה אחידין ה"א ה"א, בח' אצבעין דיד ימינא ובח' דיד שמאלא. כי הוא, מיחדת ב' ההין דהויה, שהן בינה ומלכות שיאירו זו בזו, ע"י זה שמיחד ב' הידים שהם ימין ושמאל, ואז נעשה ב' יחודין דק"ש, שבתם נחנק הס"א. וז"ש ו' חבל, ו' חניקה דלתת, שהו' ה"ס החבל הפועל החניקה ע"י ב' היחודין, והחניקה עצמה ה"ס ה' הכרוכה על הו' דורקא. כי זולתה לא היו נמשכים המוחין, כנ"ל.

וז"ש (באות ו') שמוא דהויה כפיתת לפמאל ונחש, וחייב לישראל, דהיינו המוחין הנמשכים בסוד ד' אותיות הויה ובהויה במילוי אלפין הנ"ל, וזא מיתה לסמאל, כי בזה נפסק כל חיותו. וז"ש לישראל, כי החיים של ישראל

טמיתים

(פירי דף רע"ד ע"ג)

(א) לא ^ז יקום עד אחד באיש לכל עון וגו'. על פי שני עדים או על פי שלשה עדים יקום דבר. פקודא דא, להעיד עדות בב"ד, דלא יפסיד חבריה ממונא בגיניה, אי אית ליה ^ח עדות בהדיה. ולית סהדותא פחות מתרין, הה"ד על פי שנים עדים וגו' יקום דבר, לא יקום על פי עד אחד. ובג"ד אוקמוה מארי מתניתין, מי מעיד על האדם, קירות ביתו. ולא עוד אלא אנשי ביתו מעידין עליו. מאי קירות ביתו. אינון קירות לבו. ^ט ויסב חזקיהו פניו אל הקיר, ואוקמוה ^א רבנן, מלמד שהתפלל חזקיהו מקירות לבו.

(ב) אנשי ביתו, אינון רמ"ח אברים דיליה. דהכי אוקמוה מארי מתניתין, רשע עונותיו חקוקים על עצמותיו. והכי צדיק, זכותיו חקוקים לו על עצמותיו. ^ב ובג"כ אמר דוד ^ו כל עצמותי תאמרנה. ובגינה אתמר, ומי מעידין על האדם קורות ביתו. ^ג גרמין בנויין על מוחא דאיהו מיא. ועלייהו קא רמיו, ^ט המקרה במים עליותו, המקרה לשון קורות.

(ג) ואמאי בגרמין יתיר מבשרא וגידין ומשכא. בגין דגרמין אינון חוורין, וכתביבא אוכמא, לא אשתמודעא אלא מגו חוורו. ^ד כגוונא דאורייתא, דאיהי חוורו מלגאו, אוכם מלבר. ^ה אוכם וחוור, ^ו חשך ואור ואית חשך תכלת, ואתמר ביה ^ז גם חשך לא יחשיך ממך. ותכלת ^ז אוכם, איהו נוקבא לגבי חוורו. ולא עוד, אלא דגופא ^ח על גרמין עתיד למיקם. ובג"ד זכווי וחובוי חקוקין על גרמין דיליה, ואם יזכה יקום גופא על גרמין דיליה. ואי לאו, לא יקום, ולא יהא ליה תחיית המתים.

חלוסי גרסאות

מסורת ההג"ר

^ז תוריע נח צ"ק. ^ט (ישעיה לח) בשלח ב ציה. ^ו (תהלים לט). ^ט (שם קד) ב"א רצג צ"א. ^ע (שם קלט) בא לח צ"ת תקונים חדשים קי ס"ב ש"ב.

דרך אמת ^א שהתחיה לעתיד הוא בעצמות שיעמידם על עצמותם וכט"ש לעיל בסוף פ' ואתחנן ע"ש.

ע"ם שנים עדים יקום דבר

הסולם

מאמר

(ב) אנשי ביתו: אלו הם רמ"ח אברים שלו. כי הגוף מכונה בית. שכך העמידו בעלי המשנה, רשע עונותיו חקוקים על עצמותיו. וכך צדיק, זכותיו חקוקות על עצמותיו. ומשום זה אמר דוד, כל עצמותי תאמרנה. ובשביל זה למדנו ומי מעידים על האדם קורות ביתו. קורות ביתו הן העצמות הגלגלת הבנוים על המוח שהוא מים. ועליהם רומז, המקרה במים עליותיו. המקרה, הוא לשון קורות.

(ג) ואמאי בגרמין יתיר וכו': ולמה העונות חקוקים בעצמות יותר מבבשר גידים ועור. הוא משום שהעצמות הם לבנים, וכתב שחור אינו ניכר אלא מתוך לבן. כמו התורה, שהיא לבן מפנים, דהיינו הגויל, ושחור

מבחוץ

ממיתים הס"א. וכן להיפך. ובג"ד ראוי עתה וכו'.

(א) לא יקום עד וגו': לא יקום עד אחד וגו': מצוה זו היא להעיד עדות בב"ד, שלא יפסיד חברו כסף בשביל שאינו מעיד, אם הוא יודע עדות בשבילו. ואין עדות פחות משנים, ז"ש על פי שנים עדים וגו' יקום דבר, לא יקום על פי עד אחד. ומשום זה העמידו בעלי המשנה מי מעיד על האדם, קירות ביתו. ולא עוד אלא אנשי ביתו מעידיים עליו. מהו קירות ביתו. אלו הם קירות לבו. שכתוב, ויסב חזקיהו פניו אל הקיר, והעמידו בעלי המשנה. מלמד שחזקיהו התפלל מקירות לבו.

(דמ"י דף רע"ה ע"א)

(ד) ולא עוד, אלא תרין סהדין " אינון על בינא, עין רואה ואוזן שומעת, וביד סופר, ודן חובוי. ולא עוד, אלא שמשא וסיהרא סהדין על בינא, כמה דאוקמוהו (9) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. מאי בכסה. ביומא דסיהרא מתכסה. ואמאי מתכסת. ב גין דכד מטי ראש השנה, ייתי סמאל למתבע דינא לבנוי קמי קביה, והוא יימא ליה דייתי סהדין. והוא ייתי לשמשא עמיה. אזל למייתי סיהרא, והיא מתכסא. באן אתר מתכסת. אלא סליקת, להווא אתר, דאתמר ביה במכוסה ממך אל תחקור, לפייסא ליה על בנהא. (טו) והאי הוא דאמר. קרא, תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. כ לאתר דביה סליקת שכינתא, דאתמר ביה ובמכוסה ממך אל תחקור. וחובין באתכסייא, תמן צריך למידן בינו לבין קונו. וחובין דאתגלייא דעבד לון, אתמר (9) מכסה פשעיו לא יצלית. דשכינתא מסטרא דכתר אייה עלמא

מסורת הוהר

(9) (שם טא) וירא קיג צ"א. (9) (משלי כח).

חלופי גרסאות
ח ל"ג אינון. ט דהא כד. י ל"ג קרא. כ לבתר.

הסולם

מאמר

צ"ם שנים עדים יקום דבר

פשעיו לא יצלית. והשכינה מצד הכתר, היא עולם הנסתר. והעמידו בעלי המשנה שאדם צריך לחבר עונותיו למקום ההוא, שהוא כתר, בזמן ההוא מגיע זמן הרחמים ודין עובר. ומשום זה אמר לחבר עונותיו בכתר, לזכותו מן העדות של המלכות, אבל לרשע אין מזכין לו.

פירוש. כי ברה"ש חוזר העולם לקדמותו, והמלכות חוזרת למצב הא' שבו היתה ביום ד' דמעשה בראשית, דהיינו בבחינת ב' מאורות הגדולים, שז"א ונוקבא הלבשו את הבינה, ז"א הקו ימין דבינה, והמלכות קו השמאל. ונודע שהארת השמאל בלי ימין הוא חשך (כנ"ל ב"א דף מ"ז ד"ה נפק) וכן ימין בלי שמאל הוא ו"ק בלי מוחין. ולפיכך היה אז ז"א בדורמיטא דהיינו כמו ישן בלי מוחין. והנוקבא היתה בחשך. ואז בא סמאל לתבוע דין, ונאמר לו להביא ב' עדים. דהיינו ז"א ומלכות, שהשמים שהוא ז"א לא יתן מטר, דהיינו שלא ישפיע אל המלכות. והארץ, שהיא המלכות לא תתן את יבולה לתחתונים. אמנם סמאל לא הביא עמו אלא עד אחד שהוא השמים דהיינו ז"א שהיה בדורמיטא ולא השפיע למלכות. וכיון שהלך להביא את המלכות, שלא תתן יבולה לתחתונים, אז נתכסתה המלכות, דהיינו שנתמעטה מכל ט"ס תחתונות שבה, ונשארה בנקודת כתר שבה. שמיעוט הזה נעשה על ידי תקיעת שופר, שע"י הקול היוצא משופר מעוררים כח המסך דחירק בז"א, שה"ס קו האמצעי, וע"י מסך דחירק הוא ממעט קו השמאל דבינה, ומיחד שם

מבחוץ, דהיינו הדין. שחור ולבן הם חושך ואור. ויש חשך שהוא תכלת, שהיא המלכות. שנאמר בה גם חשך לא יחשיך ממך. ותכלת הוא שחור, והיא נקבה אל הלבן, שהוא ז"א. כי המלכות אין לה אור מעצמה. אלא מה שנותן בה ז"א. ולא עוד אלא שהגוף עתיד לקום על עצמותיו, ומשום זה הוכיות והחובות הקוקים על עצמותיו ואם יזכה יקום הגוף על העצמות שלו. ואם לא יזכה, לא יקום ולא יהיה לו תחיית המתים.

(יד) ולא עוד אלא וכו': ולא עוד אלא ב' עדים הם על האדם עין רואה, ואזן שומעת. והבית דין, סופר ודן עונותיו. ולא עוד, אלא השמש והלבנה מעידים על האדם. כמו שהעמדנו, תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. מהו בכסה. הוא ביום שהלבנה שהיא המלכות, מתכסה בו. ולמה היא מתכסה. הוא משום כשמגיע ראש השנה, יבא סמאל לבקש דין על בניה, דהיינו ישראל שהם בני המלכות, לפני הקב"ה. והוא יאמר לו שיביא עדים. והוא מביא עמו את השמש. הלך להביא את הלבנה, והיא מתכסה. באיזה מקום היא מתכסה. ומשיב, אלא שהיא עולה לאותו מקום שנאמר בו, במכוסה ממך אל תחקור, כדי לפייס את הקב"ה על בניה.

(טו) והאי הוא דאמר וכו': וזה הוא שאמר הכתוב, תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. היינו למקום שבו עלתה השכינה, שנאמר בו ובמכוסה ממך אל תחקור. והעונות שהם בסתר, צריכים להיות נדונים שמה בינו לבין קונו. והעונות שחטא בגלוי, נאמר, מכסה (דפו"י דף רע"ה ע"א)

דאתכסיא, ואוקמוה מארי מתניתין, דצריך בינ לחברא ל לה להווא אתרא, בהווא זמנא מטי זמנא דרחמי, ואעבר דינא. ובגיד לחבריה אמר לזכאה ליה בעדותיה. אבל לרשע אין מזכין לו.

טז) ועוד, קביה ושכינתיה סהדין על בינ, ההי"ד (ה) העדותי בכס היום את השמים ואת הארץ. את השמים, נ ההוא דאתמר ביה (ו) ואתה תשמע השמים. ואת הארץ, ה ההוא דאתמר בה (ה) והארץ הדום רגלי. ועוד, תרין סהדין: עמודא דאמצעייתא, וצדיק. ואינון ע"ד, מן שמיע אחד. עד, מן ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועוד.

יז) על פי שנים עדים או שלשה עדים יומת המת, דא סמאל, מת

מסורת הזהר

חלופי גרסאות

(א) (דברים א) פנחס את קצב צ"ו. (ב) (מ"א ח) ל ה"ג הסלם; להו. ה ל"ג לו. נ הוא. ס הוא. משפטים קכט צ"כ חלק ב' רעא. בהשמטות. פנחס ואת תצא צ"ג תקוני זהר תכ"ב סח: תנ"א פו: זהר חדש י ט"ב ש"י תקונים חדשים צד ט"א של"ב צח ט"ד ש"כ צט ט"א של"ז קג ט"ד ש"ד. ט) (ישעיה טו) יתרו קב צ"ש.

הסולם

מאמר

ע"פ שנים עדים יקום דבר

בבחינת כתר שבה, או היא עלמא דאתכסיא, כי הכתר נקרא במכוסה מן. ואין אחיזה לסמאל. וז"ש דצריך ב"נ לחברא להו להווא אתרא, בההוא זמנא מטי זמנא דרחמי דהיינו כנ"ל, שאז נעשה יחוד ימין ושמאל ע"י קו אמצעי והרחמים מתגלים. ובג"ד, לחברא אמר לזכאה ליה בעדותיה ומשום זה, הרשע שהוא מכסה פשעיו, דהיינו שהרשע אומר לחבר עונותיו לבחינת הכתר לזכותו מן העדות שלה, דהיינו שלא תוכל להעיד ששם המלכות במכוסה, אבל לרשע אין מזכין לו. וע"כ נאמר לא יצליח. אבל לאחר שז"א ממעט השמאל, ומסכה זו עלתה המלכות עד הכתר שנשאר בה, מתגלה מדת הרחמים.

שם ימין ושמאל דבינה זה בזה, ונתעוררו הרחמים בעולם מכה יחוד הזה דימין ושמאל (כנ"ל ויקרא דף ק' ד"ה פירוש. ע"ש). וכיון שנתמעט קו השמאל דבינה, נסתלקו אז כל ט"ס תחתונות מן המלכות, שכל בנינה היה אז מקו השמאל הזה, ונשארה בנקודת הכתר. וז"ס תקעו בחדש שופר, שע"ז בכסח ליום חגנו. שהלבנה, שה"ס המלכות מתכסה בסוד נקודת הכתר שבה. שע"ז נעלם הדין ומתגלה הרחמים בדין.

וז"ש (באות י"ד) ואמאי מתכסת וכו' וזוהא ייתי לשמשא עמיה, דהיינו מה שז"א אין לו מוחין ואינו משפיע. אזל למייתי סיהרא, וכו' דהיינו להראות על החשך שבה, פליקת לההוא אתר וכו' במכוסה מן אל תחקור, דהיינו שנתמעטה מכל הספירות שבה ולא נשאר בה אלא הכתר, שעליו נאמר, במכוסה מן אל תחקור, ואז יצא הרחמים בעולם כנ"ל. וז"ש וחובין באתכסיא תמן צריך למידן בינו לבין קונו, כי לאחר שהקו שמאל נתמעט ויצאה מדת הרחמים כבר אין לסמאל אחיזה בהמלכות, ודינים של אדם הם בינו לבין קונו. בלי קטרוגו של סמאל, וע"כ ה' מרחם עליו. אבל בעוד ששלט קו שמאל, וחובין באתגליא וכו' שעונותיו של אדם היו נאחזים בעלמא דאתגליא, שהוא המלכות. אתמר מכסה פשעיו לא יצליח, שלא יוכל לכסות הפשעים באפן שסמאל לא יהיה נאחו במלכות. דשכינתא מוסטרא דכתר איהי עלמא דאתכסיא, שבעת שהשכינה היא (דע"י וף רעיה ע"א)

טז) ועוד קב"ה ושכינתיה וכו': ועוד. הקב"ה ושכינתו מעידים על האדם, תמיד. ולא ברה"ש לבד כנ"ל, ז"ש, העידותי בכס היום את השמים ואת הארץ. את השמים הוא אותו שנאמר בו, ואתה תשמע השמים, שהוא ז"א. ואת הארץ, הוא אותו שנאמר בו, והארץ הדום רגלי, שהיא המלכות. ועוד, ב' עדות, הם, עמוד האמצעי, שהוא ז"א, וצדיק, שהוא יסוד. והם ע"ד מן שמע אחד, דהיינו ע' מן שמע, וד' מן אחד. והו ע"ד מבחינת ז"א. ועוד ע"ד מן ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, דהיינו ע"ד מהמלה ועד. ה הוא ע"ד מבחינת יסוד דז"א הכלול במלכות.

יז) על פי שנים וגו': על פי שנים עדים או שלשה עדים יומת המת. הו סמאל, שהוא

מעקרו (ח) וישאווהו במוט בשנים. לא יומת על פי עד אחד, דלא יהא ליה חולקא באל אחד.

(ח) כי יקום עד חמש באיש וגוי ודרשו השופטים היטב וגוי, ועשיתם לו כאשר זמם וגוי. פקודא דא לדרוש ולחקור העדים (ז) בז' חקירות, קודם דידין ליה בעונשא דמותא, בשבע חקירות, שבע לקבל (ח) שבעה אלה עיני יי' המה משוטטים בכל הארץ. בהון (ט) ויסרתי אתכם אף אני שבע.

(ט) פקודא בטר דא, לעשות לעד זומם כאשר זמם לעשות לאחיו. תרין סהדי שקרא דאינון סמאל ונחש, אי ייתון לאסהדא סהדותא דשקרא

מסורת הזהר

חלופי גרסאות

(ח) (במדבר יג) לעיל אות ה צ"ו. א) (זכריה ד) כ"ב סו צ"א. ב) (ויקרא כו) בחקותי טו צ"ו.

ע ל"ג בז' חקירות.

מאמר

הסולם

ע"פ שנים עדים יקום דבר

יהא ליה חולקא באל אחד. כי הדינים דחשך שבמלכות הם קדושים מאד, וה"ס ר' דאחד, והם נחוצים לסוד היחוד של א"ה דאחד, עם ר' דאחד. וע"כ אין מודידים אותם לבחינת מלחמה עם סמאל, אלא שמחכים לעד השני שהוא הדין דמסך דחירק. ומה שאומר הכתוב, או שלשה עדים. הוא משום שבמסך דחירק יש ב' מיני דינים דמנעולא ודמפתחא (ע"י לך י"ג ד"ה ונתבאר) ולפיכך הם שלשה דינים שהם חשך, ומנעולא, ומפתחא. ועקרם מספיק בשני עדים, שהם, חשך ומפתחא. אלא תחילה צריך לצאת המנעולא (כח"ש שט) ואח"כ נגנזה, ולפיכך אנו חושבים רק ב' עדים. אע"פ שע"פ סדר הפעולות יצאו ג' עדים. וע"כ אה"כ ע"פ שנים עדים או שלשה וגוי. דהיינו שדמו, שמספיק שנים, אבל יש ג' עדים, שלפני עדותם אינו מתבטל מן המלכות.

(ח) כי יקום עד וגוי כאשר זמם וגוי: מצוה זו היא לדרוש ולחקור העדים בשבע חקירות, מקודם שדנים אותו בעונש מות. בשבע חקירות, הם שבע כנגד שבעה אלה עיני ה' המה משוטטים בכל הארץ. שה"ס חגית נהי"מ, בהם נאמר, ויסרתי אתכם אף אני שבע וגוי.

מאמר ועשיתם לו כאשר זמם (ט) פקודא בטר דא וכו': מצוה שלאחר זו, היא, לעשות לעד זומם כאשר זמם לעשות לאחיו. ב' עדי שקר, שהם סמאל ונחש, אם יבואו להעיד עדות שקר על ישראל, שטעו בק' ר' לך, דהיינו בין דא, שהוא חגית נהי"מ, למלכות שהיא ז', דהיינו שחטאו והורתישג בתנאם

שהוא מת מעקרו. וישאווהו במוט בשנים. לא יומת על פי עד אחד. היינו שלא יהיה לו חלק באל אחד.

פירוש. כי נתבאר שבראש השנה, נמצאת המלכות בבחינת שמאל בלי ימין, ואז נאחו בה סמאל, עד תקיעת שופר, שה"ס ז"א הממעט את הג"ר דקו שמאל למעלה בבינה, ע"י הדינים דמסך דחירק, שעל ידו נתמעטה המלכות עד לנקודת הכתר, ואז נפרד סמאל מן המלכות. ויש כאן ב' עדים להרחקת סמאל מן קו שמאל שבמלכות. א', החשך שבה, כי בעת שנתדבקה בשמאל בלי ימין נקפאו אורותיה והיתה לחשך, ועכ"ז לא נפרד ממנה סמאל והיה יונק ממנה, ולא יכלה להתחבר עם ז"א בגללו. ה"ס, לא יומת על פי עד אחד. אלא אח"כ שע"י תקיעת שופר שנתעוררו בז"א הדינים דמסך דחירק, ומיעט הג"ר דשמאל עם הדינים ההם, וט"ת דמלכות נסתלקו ונשארה בכתר, אז נפרד סמאל מן המלכות, ויכלה להבנות מחדש ולהתחבר עם ז"א, ולהזדווג עמו פכ"פ. כי עתה שנתוסף הדין דמסך דחירק על הדין דחשך, אז על פי שנים עדים יקום דבר, וסמאל נפרד מן המלכות.

וה"ס על פי שנים עדים או שלשה עדים יומת המת. דא סמאל, כי היה צריך לומר, יומת החי, ולמה אמר, המת, אלא לרמוז על סמאל שהוא מת מעקרו. ואי אפשר להמיתו בעד אחד דהיינו בדין דחשך, אלא בב' עדים שהם הדין דחושך והדין דמסך דחירק. וסו"ה וישאווהו במוט בשנים, דהיינו בב' עדים. לא יומת על פי עד אחד, שהוא הדין דחשך בלבד, והוא מטעם, דלא (דסו"י דף רע"ה ע"א)

• על ישראל, דטעו בין ר לז • דאינן אתוון זו. והאי איהו ט עם זו יצרת לי תהלתי יספרו.

(כ) ולא יתייחד ר עם ז, אלא בשרפת חמץ, דבין ר לז. ואעיג דמדאורייתא איהו עד סוף שית, גזרו רבנן, אוכלין כל ארבע, ותולין כל חמש, ושורפין בתחלת שש. ואולפי מארי מתניתין מסהדותא דשעתי דחמץ, לסהדותא דבדיקות דסהדי, דההוא דהרג את הנפש. וכלא מפרש במתניתין. ויקיים בהון, ארי בפתגמא דחשיבו מצראי למידן וכר. והאי איהו ועשיתם לו כאשר זמם.

(כא) • פקודא בתר דא, לקבל בית דין הגדול עליהו, בינה, מסטרא גדולה אקרי אלהים, בית דין הגדול, רב בדינוי, ורב בזכווי, כגוונא דאתמר שום תשים עליך מלך בפקודא, שום לעילא, תשים לתתא. הכי לקבל עליה ביז רברבא, אעיג דקביל עליה ביז זעירא. בית דין זעירא, בית דין של שלשה, מסטרא דשכינתא תתאה. ביז רברבא, מאלין סנהדרי גדולה.

(כב) אמר בוצינא קדישא, שבעים סנהדרי גדולה הון, וואנת רברבא על כלהו, ו והיה כל הדבר הגדול יביאו אליך וכל הדבר הקטן ישפטו הם. אלו. ו הם סנהדרי גדולה, סנהדרי קטנה. סנהדרי גדולה מסטרא דשכינתא עלאה, סנהדרי קטנה מסטרא דשכינתא תתאה.

חלוסי גרסאות

מסורת הזר

פ דישראל וליג על. צ דאיהו. ק מוסף ואנת ביג. ר ליג הם סנהדרי גדולה סנהדרי קטנה; ליג מן הם עד סנהדרי קטנה מסטרא

ג (ישעיה בג) כי חשא ה ציה. ד (שמות יח)

סנהדרי גדולה סנהדרי קטנה

הסולם

מאמר

(כא) פקודא בתר דא וכר: מצוה שלאחר זה היא לקבל בית דין הגדול עליהם. היא בינה, שמצד החסד נקראת אלקים שהיא בינה, בית דין הגדול. כי גדול הוא חסד, גדול בדיניו שהוא שמאל, וגדול בזכותיו שהוא ימין. כלומר, כשהשמאל דבינה כלולה בימין שהוא חסד, נקראים שניהם גדול. כמו שלמדנו במצוה, שום תשים עליך מלך, אשר שום, הוא למעלה בבינה, תשים, הוא למטה במלכות. כך צריך לקבל עליו ביז הגדול שמצד הבינה, אעיג שקבל עליו ביז הקטן שמצד המלכות. ביז הקטן, הוא ביז של שלשה, שהוא מצד שכינה התחתונה, שהיא מלכות. בית דין הגדול מאלו, הוא סנהדרי גדולה, של עיב. שהם שבעים סנהדרין ובי סופרים.

בחסאם את הו' שהיא זיא, מן הו', שהיא מלכות. שהם אותיות זו. והו, עם זו יצרת לי תהלתי יספרו. דהיינו, שרונם על העם, שסיידו הו' עם הו'.

(כ) ולא יתייחד ר' וכר: ולא תתיחד הו' עם הו', אלא בשריפת חמץ, דהיינו לשרוף הקליפות הנאחזות בין ר' לז', דהיינו בין זיא לנלכות. ואעיג שמדאורייתא מותר לאכול עד סוף שש, גזרו חכמים אוכלים כל ארבע ותולין כל חמש ושורפין בתחלת שש. ולמדו חכמי המשנה מן העדות של שעות החמץ, פשוטריס מדאורייתא לאחר שש דהיינו בשעה שבע, אל העדות של בדיקות העדות שעל אותו שורג את הנפש, שצריכים גיכ שבט זקירות כנ"ל. והכל מפרש במשנה. ויקיים בהם, בסמאל ונחש, כי בדבר אשר זדו עליהם וגר, שפירושם, בדבר שחשבו המצרים לדון את ישראל בו נדונו הם. והו, ועשיתם לו כאשר זמם.

(כב) אמר בוצינא קדישא וכר: אמר המאור הקדוש, שהוא ריש, אל רעיא מהימנא, שבעים היו סנהדרי גדולה, ואתה הגדול על כולם

כג) משה שושבינא דמלכא, אהרן שושבינא דמטרוניתא. ועמהן
 שבעין ותריין סנהדרין, כמנין חסד, ומהכא סנהדרי גדולה. סנהדרי קטנה,
 מסטרא דשמאלא, ה) את המאור הקטן לממשלת הלילה.
 כד) ובג"ד, תפארת את המאור הגדול לממשלת היום, דאתמר ביה
 ה יומם יצוה יי חסדו. את המאור הקטן לממשלת הלילה, ה) ובלילה שירה
 עמי. שיר דלויים, ודא יסוד. ה) בן ישי חי על האדמה. דתקין עשר מיני
 תהלים, ו בשירה. ואיהו צדיק לשמאלא. את המאור הקטן, ודא שכנינתא,
 דאתנטילת משמאלא. ג

חלופי גרסאות

מסורת ההגדר

ה) (בראשית א) תרומה עו צ"ג. ו) (תהלים מב) ש בשיור. ת ברפויי כתבו ע"כ יתרו כ"ג כבד את
 וגוי. כי תצור אל עיר וגוי עד כהאי עלמא גופס
 בפרשת בלק ר"ב א.
 ז) (שם) ש"א כ) ב"א
 רמט צ"ד.

סנהדרי גדולה סנהדרי קטנה

הסולם

מאמר

כד) ובג"ד תפארת את וגוי: ומשום
 זה, תפארת שנקרא, את המאור הגדול
 לממשלת היום. הוא משום שנאמר בו, יומם
 יצוה ה' חסדו. וכיון שהוא חסד, ע"כ נקרא
 המאור הגדול. את המאור הקטן לממשלת
 הלילה, היינו ובלילה שירה עמי היינו שיר
 דלויים שזה יסוד שבמלכות בסו"ה בן ישי חי
 על האדמה, אשר חיי הוא יסוד, האדמה היא
 מלכות, שהוא תקן עשר מיני שירה בתהלים.
 דהיינו אשרי שיר מכתם וכו'. (כנ"ל פנחס
 אות רס"ח). והוא צדיק שבשמאל, דהיינו יסוד
 שבמלכות, ושמאל את המאור הקטן, זו היא
 השכינה שנלקחה משמאל. כי השכינה נבנתה
 יתקו שמאל דבינה במצב הא' (כנ"ל ב"א מאות
 ק"י עד אות קס"ה) וכן היא ונמיד מבחינת
 שמאל.

כולם. שכחוב. והיה כל דבר הגדול יביאו אליך
 וכל הדבר הקטן ישפטו הם. אלו הם סנהדרי
 גדולה וסנהדרי קטנה. שעליהם נאמר הדבר
 הגדול הדבר הקטן. סנהדרי גדולה הם מצד
 שכינה עליונה, שהיא בינה. סנהדרי קטנה הם
 מצד שכינה התחתונה, שהיא מלכות.

כג) משה שושבינא דמלכא וכו': משה
 הוא השושבין של המלך, ז"א, אהרן, הוא
 שושבין של המלכה. ועמהם, הם ע"ב סנהדרין,
 דהיינו ע' סנהדרין שעליהם משה ואהרן. שהם
 כמנין חסד, שהוא בגי' ע"ב. ומכאן הם נקראים
 סנהדרי גדולה. כי חסד נק' גדול כנ"ל.
 סנהדרי קטנה, הם מצד שמאל, שהיא מלכות
 הנבנית משמאל, שעליה כתוב, את המאור
 הקטן לממשלת הלילה.

(דעויי זף רעיה ע"ב)

סליק פרשת שופטים